

شفاعت در قرآن و روایات

عنوان انگلیسی:

عنوان عربی:

نویسنده: سعیده قاسمی

استاد راهنما: حجت الاسلام وحید قنبری راد

مقطع: کارشناسی

استاد مشاور: حجت الاسلام آقای الهی زاده

رشته:

استاد ناظر:

دانشگاه: مرکز مدیریت حوزه های علمیه خاوران

تاریخ دفاع: 1387

واحد:

کلمات کلیدی: شفیع، شفاعت در لغت، شفاعت در اصطلاح

تحقیقی که پیش رو داریم برآن است تا مفهوم شفاعت در قرآن را از دیدگاه قرآن کریم و روایات اهل بیت (علیهم السلام) مورد بررسی قرار دهد و برای رسیدن به نتیجه مطلوب، نظرات و آرای مختلف نیز مطرح و دیدگاه صحیح بیان شده و نظریات نادرست مورد نقد و بررسی قرار گیرد. شفاعت یکی از مباحث اساسی در موضوع معاد و عدل الهی است در حقیقت شفاعت روزنه امیدی برای انسان است تا از درگاه الهی نا امید نباشد و زمینه ارتکاب به گناه بیشتر را در او به وجود نیآورد و او را از فرو رفتن در گمراهی باز دارد. در قرآن کریم نیز به کامل ترین برنامه برای سعادت و هدایت بشر می باشد خداوند متعال در آیات بسیاری به این مهم پرداخته و ویژگی های آن را بیان نموده است. در کلام وحی، مقام شفاعت مختص ذات حق تعالی شمرده شده: (قل لله الشفاعة جمیعا) که انبیاء و اولیای الهی، ائمه اطهار علیهم السلام، ملائکه و ... به عنوان شفیع از این مقام برخوردارند و با شفاعت آن هاست که گنهاران از عذاب رهایی یافته و نیکوکاری به مقامی بالاتر نائل می گردد. قرآن برای شفاعت شونده شرایطی برشمرده است که از آن جمله می توان: اذن حضرت حق، ایمان و عمل صالح، پیوند و ارتباط معنوی با شفیع اشاره نمود تا آدمی مشمول الطاف الهی قرار گیرد. و عواملی مانند شرک، فسق، کفر، ظلم و ستم، تکذیب معاد و ... سبب می شوند که فرد بهره ای از شفاعت نبرد. بر حسب روایات فراوان (مقام محمود) که در قرآن کریم به رسول اکرم (ص) وعده داده شده، همین مقام شفاعت است و نیز آیه شریفه «و لسوف یعطیک ربک فترضی» و همانا پروردگارت (آن قدر) به تو عطا خواهد کرد که خشنود شوی. بنابراین با توجه به بررسی هایی که انجام شد شفاعت بزرگترین و نهایی ترین روزنه امید مومنان گنهاران است.